

Bakelandt was fier. Men had zijn diensten gevraagd.

Om te verklaren welke diensten de roverhoofdman te vervullen had, en te vertellen, hoe hij dit deed, moeten wij terugkeren naar de hoeve van Edmond Mortelmans, nabij Wijnendale.

De lezer zal zich nog herinneren, dat een vijftal maanden vóór het boven verhaalde, de geneesheer Vermeulen vermoord werd terwijl zijn dochter Mathilde op de hoeve getuige was van een geweldige nachtelijke aanval, die echter mislukte.

's Anderendaags vond men het lijk van de heelmeester, die uit de woning gelokt werd, door een voorgewende moord nabij Eernegem en zelf als slachtoffer van de ellendige roverkapitein viel.

Mathilde was nu een wees. Haar moeder was van voorname afkomst geweest, wel niet van adel, doch van rijke burgerstand.

De familie was er tegen geweest, dat ze met de arme dokter huwde. Haar ouders hadden zelfs gedreigd hun dochter te onterven en al hun bezittingen na te laten aan hun zoon Laurent.

Doch het meisje had haar zin gedaan en was met de nederige, maar brave Vermeulen gehuwd.

De ouders kwamen op hun besluit terug en gaven aan hun dochter het haar toekomende deel, zodat nu Mathilde een groot kapitaal erfde, ofschoon slechts weinigen dit wisten.

BAKELANDT

DE
VERLOREN
BIZARR

Laurer Spille, zo heette de broeder van haar moeder, had zich nimmer met zijn zuster verzoend.

Was het gekrenkte familietrots of spijt over haar deel der erfenis, waarop hij reeds gegaasd had? Misschien beide omstandigheden, maar nooit had hij Vermeulen bezocht en zelfs, toen zijn enige zuster stierf, niet van zich laten horen.

Laurent Spille stond aan 't hoofd van een handelszaak te Brugge. Hij was weduwnaar, maar bezat een zoon, die hem in de zaken hielp.

Enige dagen na de dood van Vermeulen, kwam Laurent Spille zijn bijzonder bureel binnen met een brief in de hand.

— Goed nieuws! sprak hij vrolijk tot zijn zoon, die aan een tafel zat te schrijven.

— Goed nieuws, zegt ge, vader?

— Ge zoudt niet raden wat.

— Zeg 'et dan! Wat onzin is dat nu, om mij te laten raden naar iets, dat ge me met drie woorden vertellen kunt, sprak de zoon oneerbiedig.

— Uw oom is dood!

— Welke oom?

— Hebt ge er dan zoveel? Een, die een broeder van uw moeder is, maar over zijn dood zou ik niet vrolijk zijn. Neen, die andere, die pilledraaier uit Torhout.

— En ge noemt dat goed nieuws, vader? Ja, ik weet wel, ge draagt die man niet op uw hart, maar nu zo dolblij over zijn dood zijn, gaat toch wat te ver.

— Ge zult u ook verheugen, Maurice, luister maar.

— Spreek 'an er o duidelijk, zonder al die omwegen.

— Onze zaak staat niet al te fleurig voor het ogenblik, ofschoon de buitenwereld er niets van vermoedt.

— 'k Geloof het wel, met al de troebelen en niet het minst door uw dwaze speculaties! riep de zoon, die blijkbaar op niet al te vriendschappelijke voet met zijn vader verkeerde.

— 't Is gelijk hoe het komt. Maar we zouden eerstdaags wel eens naar de maan kunnen vliegen.

— Zwijg, vader. Die schande!...

— Ja en uw vrolijk leven vaarwel zeggen. Niet meer uitgaan met zakken vol geld, niet langer de baas uwer vrienden en de afgod der dames, niet waar, mijn zoontje? Ja, ja, 't zouden schrikkelijke gevolgen zijn!

— De hemel beware ons!

— De hemel zal daar niet veel aan veranderen. We moeten ons zelf helpen. En ik ken een goed middel, nu uw lieve oom Vermeulen dood is. De brave jongen werd vermoord langs de weg.

— Vermoord! herhaalde Maurice met schrik.

— Kalm, mijn jongen, kalm! Ja, vermoord door de sinjeur Bakelandt, waarvan men veel spreekt. Nu, we kunnen die goede roverhoofdman niet dankbaar genoeg zijn.

Maurice, de pilledraaier, heeft een dochter.

— Ja, dat weet ik. Maar spreek dan uit!

— Ik ben nu haar voogd, want 't arme schaap bezit geen andere bloedverwanten, nader dan ik.

— Maar dan hebt ge toch wel iets van haar gezellen kunnen te weten komen?

— Ze vertelde me niets.

— Had haar vader geen broeders?

— Hij was enig kind en ik ben de voogd van het meisje.

— Dan beklaag ik haar! riep de jongeling ruw uit.

— Ongelukkige, ge weet niet wat ge zegt, of liever lichtzinnige. Nu, ja, dat is de jeugd eigen. Maar om voort te gaan : dat meisje is rijk.

— En dan?

— Nichtje komt hier en gij trouwt er mee, dan zijt gij ook rijk.

— Ik met haar trouwen! Ik ken ze zelfs niet.

— En wat geeft dat? Ze zal u wel willen, zo'n flinke schone jongeling!

— Maar ze is mijn nicht!

— O, 't is geen beletsel. Ik zal dat zaakje wel in orde brengen.

— Doch, als zij nu eens niet wil?

— O, vrees daarvoor niet. Jonge meisjes weigeren geen schone man. Kunt ge niet aan iedere vinger een vrouwtje krijgen?

— Van wie komt die brief?

— Van de versterkte politie uit Torhout door bemiddeling van het gerecht alhier. Ik zal 't u onmiddellijk bericht zenden, dat ik de voogdijschap over Vermeulen's dochter aanvaard. Maar het meisje is nogal ziek.

— Van schrik en verdriet, zeker!

— Dat zal wel zijn. Kwam ze te sterven, we bleven van zelf erfgenaam.

— Ge wens' dat de dood van dat meisje?

— O, neen, 't was slechts een veronderstelling. O, neen, ze moet voor mij niet sterven. Als ze maar mijn schoondochter wordt. Kom, ik zal er maar geen gras over laten groeien en onmiddellijk schrijven.

Ik zal u verder op de hoogte houden, Maurice. Ik ga thans mijn beste pen versnijden om het schone nichtje de netste bloemekens op de mouw te steken.

— Zeg, vader, ik heb deze avond onder vrienden een soireetje aangelegd met wijn en toemate. Kunt gij mij niet aan honderd kronen helpen?

— Honderd kronen, Maurits! 't is een heel kapitaal.

— Ik moet mijn stand toch ophouden, vader. Maurice Spille wil te Brugge heel wat zeggen. Noblesse oblige!

— 't Is waar, zuchtte de man.

En hij telde zijn waardige zoon honderd kronen voor.

*
**

Mathilde was van de beterhand.

Doch daar kwam op een zekere morgen een brief in huis.

Geliefde nicht,

Met innig leedwezen vernam ik de dood van uw vader. Ik kan mij levendig uw grote droefheid voorstellen. De slag is wreed, het verlies onherstelbaar.

Dat God u trooste, u balsem schenke voor de schrijnende wonde!

Toch wil ik doen, wat ik vermag.

Ge staat alleen op de wereld, gij, het kind van mijn enige zuster.

Van rechtswege ben ik uw voogd. Kom naar mijn woning; beschouw ze als de uwe. Hier vindt ge een oom, die wil trachten een vader voor u te zijn en een neef, die u als een broeder zal beminnen. Hier vindt ge hulp en verzorging.

Aan niemand zal ik het geluk afnemen, mijn nichtje te beschermen.

Op mij rust die taak en ik aanvaard ze met een hart vol liefde.

Weldra hoop ik u persoonlijk te bezoeken. Moge ik u dan genezen vinden en bereid, om mij naar mijn woning te vergezellen.

Uw liefhebbende oom,

LAURENT SPILLE

Het meisje liet de brief aan de huishoudster lezen en scheurde hem dan aan stukken.

— Vader en moeder heeft hij gehaat, en ik zou zijn huisgenote worden? Nooit! Ik bedank voor die bescherming, ik veracht ze!

— Helaas, ik vrees dat het weinig zal baten. Hij is uw voogd.

— Dus moet ik hem volgen?

— Wanneer hij het eist, ja.

Mathilde richtte zich op en ging voor de huishoudster staan.

— Juffrouw Sophie, sprak ze, mijn moeder heeft hij gehaat, omdat ze met mijn vader huwde. Zeg, kan die liefde, welke hij mij nu betoont, echt zijn?

— Maar, mijn kind, dat was misschien familietrots. Gij zijt de dochter van zijn zuster en daarom wil hij u tot zich nemen.

— En scheiden van u, juffrouw Mathilde.

— Ja, dat zal ook mij hard vallen, maar 't is voor uw bestwil.

— Neen, ik kan nergens beter zijn dan hier. Bij u wil ik blijven. Waar zoudt gij heengaan?

— Och, ik zal wel een andere plaats vinden. Bekommer u daarover niet.

— Ik zal mijn oom zeggen, dat ik in mijn oude woning blijf en geen lust heb naar Brugge te verhuizen.

— Nu we zullen 't beste hopen, maar ik mag u niet misleiden. Bereid u maar voor op uw vertrek. Als voogd heeft hij recht op u. Gij zijt nog maar achttien jaar.

Er werd op de deur geklopt. Een flinke jonkman trad binnen en bleef eerbiedig staan.

— Louis! riep Mathilde blijde. Dat is goed dat ge mij eens komt bezoeken. Juffrouw Sophie, dat is de dappere zoon van pachter Mortelmans.

— Ja, ik ken hem wel. Ga hem, vriend.

— Ik kwam even vragen, ook uit naam mijner ouders, hoe de jonkvrouw het stelt?

— Och, ik ben genezen, Louis, ofschoon ik treur om de dood van mijn goede vader.

— Ook wij spreken alle dagen van de brave heelmeester, jonkvrouw.

— En nu moet ik deze stad verlaten! riep Mathilde.

Het gelaat van de jongeling betrok, toen de maagd hem de inhoud van de brief uit Brugge mededeelde.

De huishoudster was even weggegaan, om naar het vuur in de keuken te zien.

— Dus ge gaat weg van ons? antwoordde de jongeling op teleurgestelde toon.

— Helaas! ik vrees, dat ik wel zal moeten afschoon tegen mijn zin.

— En ik zal u nooit meer zien.

— Oho, Brugge is zo ver niet.

— Maar dan zijt ge zo'n voorname dame!

— Die u niet meer kennen wil! Louis, dat is niet schoon van u. Zou ik die nacht kunnen vergeten, toen wij uw huis tegen de rovers verdedigden? Zou ik pachter Mortelmans vergeten?

— En mij ook niet, jonkvrouw? hernam de jongeling, maar opeens rood wordende, stamelde hij: Verschoning, ik ben onbescheiden.

Ook het meisje kleurde, maar op flinke toon antwoordde zij:

— Neen, Louis, ook u zal ik nooit vergeten.

De jongelieden zagen elkander een ogenblik in de ogen, doch begonnen onmiddellijk over iets anders.

De huishoudster trad weer binnen.

De zoon van Mortelmans bleef nog enige tijd, zo lang als hij welvoeglijk achtte.

Dan stond hij op.

Ook de handdruk tussen de jonge lieden was inniger dan gewoonlijk.

— Ge komt mijn ouders toch nog wel bezoeken voor uw vertrek?

— 'k Zal alles doen, wat ik kan om hier te blijven, doch in alle geval kom ik goeden dag zeggen.

Louis groette de huishoudster beleefd en keerde gedrukt en toch met een blijde hoop huiswaarts.

— Ze zal mij niet vergeten, dacht hij. Maar helaas, naar Brugge! Dan wordt ze een grote dame en ik ben een boerenzoon. 't Zou te schoon zijn! Neen Louis, zet die gedachten uit uw hoofd.

— Een goede jongen, zei Mathilde met vuur.

— Zo? vroeg de huishoudster lachend.

— 't Is waar. En geen lomperik zoals zo velen, die niets dan bossen en landen zien.

— Wel, wel! Mathilde, heeft hij uw hart zo gevangen?

— Wie spreekt daar nu van? riep het meisje, rood wordend.

— Waar 't hart van vol is, loopt de mond van over. Ik zie u al als een boerinneke.

— Juffrouw Sophie, ge doet me lachen en 'k mag niet, want die brief van mijn oom ligt mij zo zwaar op de maag.

— Ja, ja, 'k zie u al terugkeren naar deze streek, plaagde de vrouw.

— 'k Hoop het van ganser harte.

— Wat? Een huwelijk met uw Louis?

— Terug te keren naar mijn geboortestad, ten minste zo ik in Brugge kom. Maar laten wij ernstig zijn; die ongelukkige brief dwingt er ons toe.

— Maar ik wil u wat vrolijker stemmen. Moed, mijn kind, alles loopt wellicht goed af. Te Brugge zult ge gezien zijn.

— Maar dat vraag ik niet. Hier te blijven is mijn enig verlangen.

Er werd schier over niets anders gesproken, tot Laurent Spille enige dagen later met een koets voor de woning stilhield.

't Was laat in de morgen en Mathilde hielp de huishoudster in de keuken.

Toen de voorname koopman zijn nicht in haar werkkleed zag, riep hij gramstorig :

— Moet ik u zo aantreffen ! Gij werken ! En tot juffrouw Sophie voegde hij er bij : Zijn er er dan geen meiden ? Wat betekent dat ?

— 't Is mijn eigen wil en verlangen, oom, antwoordde Mathilde haastig. Ik werk gaarne.

— Maar daarvoor zijt ge op de wereld niet ! Zo vernedert ge u, mijn kind.

— Werken vernedert niet, wedervoer het meisje, zo gaat de tijd ongemerkt om en vergeet ik mijn verdriet.

— Kom maar rap met mij mee, nichtje ! In mijn woning zult ge u plezieriger gevoelen.

— Maar treed binnen, mijnheer Spille zei de huishoudster en ze liet de bezoeker in het salon.

— Niet slecht gemeubileerd, mompelde de koopman, alles beziende.

— Mijn vader had veel smaak, oom, sprak Mathilde die de opmerking hoorde.

— Zeker, zeker, hernam de ander ontwijkend, maar... lief kind, zijt ge gereed met mij naar Brugge te gaan ?

— Och oom, mag ik u een verzoek doen ?

— Natuurlijk. Laat eens horen.

— Ik zou liever hier blijven.

— Hier blijven ? Versta ik goed ? Hier in die akelige stad, in dat eenzame huis ?

— Och ja, ik ben 't hier zo gewoon. Ik ben gehecht aan deze kamers. En juffrouw Sophie is zo goed voor mij.

— Is dat de huishoudster ?

— Ja. O, ze is een engel !

— Daarvoor wordt ze ook betaald, mijn onozel duifke. Maar hier blijven neen, dat kan niet. Ik mag u niet aan uw lot overlaten. Alleen met een zwakke vrouw, als de tijd zo onveilig is ! Dat kunt ge wel denken !

— Maar we wonen te midden van goede kennissen, in het hartje van de stad.

— Dat is geen waarborg, mijn kindje. Bovendien, ik ben een man van plicht en moet mijn taak getrouw vervullen. Och, ge zult u bij ons zo gelukkig gevoelen.

Mathilde bemerkte wel, dat zachtheid de koopman niet kon bewegen aan haar verzoek te voldoen.

Nu zou ze anders spreken.

— Oom, begon ze enigszins verlegen, maar allengskens vaster van stem wordende, oom, ik geloof niet, dat ge recht hebt mij te dwingen met u mee te gaan.

De man wolkte zijn ogen wijd open.

— Wat nu, meisje ? vroeg hij verwonderd, of ik recht heb ? Maar er is hier geen sprake van recht, doch alleen van liefde. En zo ge 't recht inroept, ik ben uw voorgd. Maar mijn tegenstribbelig roosje... 'k wil uw vader zijn.

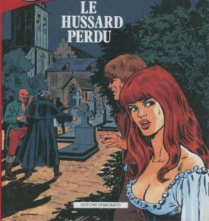
— Ja, wettelijk recht, dat hebt ge, maar geen zedelijk, hernam Mathilde met fonkelende ogen.

Jean

HED LERMAN

GAILLARD

LE HUSSARD PERDU

POUR LE DÉBUT DE LA COLLECTION

Zedelijk... zedelijk... hernam mijn heer Spille. Ben ik niet zedelijk? Is er iets op mijn gedrag aan te merken? Kleeft er een smetje, hoe klein dan ook, aan mijn naam?

— Ge begrijpt wel wat ik bedoel!

— Neen mijn kindje, waarlijk niet.

— Ge dwingt me, om een zeer pijnlijk onderwerp aan te raken. Welnu, ik zal dan onbewimpeld spreken. Ge hebt 't zedelijk recht niet mij naar Brugge te brengen, omdat ge mijn ouders gehaat hebt! Hoe kunt ge dan hun kind als een vader liefhebben, dat kind, uit dit laag huwelijk, want zo is het in uw ogen, geboren!

— Hoor nu toch eens, hernam de koopman kalm. Dat heeft de klok horen luiden, maar wet niet waar de klepel hangt. Ja, het onderwerp is pijnlijk. Maar ge stelt de zaak al te erg voor.

Ik had eens een klein geschil met uw goede vader en sinds dan liepen onze wegen uiteen.

— Ge waart verstoord op mijn ouders wegens hun huwelijk.

— Dat belet ge nu toch eens geheel en al mis, halsstarrig wijsneusje. Dat heeft uw vader u toch nooit gezegd, dat kan hij niet gezegd hebben, want 't is niet waar.

— Vader was te goed, te edel, om daar veel over te spreken. Doch uit enkele woorden heb ik wel begrepen.

— Uit enkele woorden! Ziet ge nu, dat ge een lief kwaadsreekstertje zijt en ge uw oom beschuldigt zonder grond?

— Ik wilde dat het zo ware.

— En nog gelooft zij 't niet! Neen, uw vader en ik waren nu juist geen trouwe vrienden, maar dat belet niet, dat ik mij verplicht gevoel jegens hem en vooral jegens mijn enige zuster, hun enig kind onder mijn hoede te nemen.

— En als ik nu liever hier blijf?

— Dan nog mag ik dat niet toestaan. De jeugd! Ja, zo is de onschuldige jeugd. Gelukkig is de wijsheid daar om de jeugd behulpzaam te zijn.

— Dus moet ik mee?

— Moeten is een lelijk woord, lief schatje! Maar ge wilt toch gaarne uw oom, die zo goed voor u zal zijn, vergezellen? Ge zult hem toch niet dwingen, zacht geweld te gebruiken.

— Ik hoor het al. Ik moet mee, hernam het meisje op doffe toon. Maar vandaag toch niet?

— 't Is mijn plan u heden mee te nemen. Waarom langer getoefd? 't Is niet nodig, goede dingen uit te stellen.

— En mijn kennisser! Mag ik hen niet goeden dag zeggen? Moet ik hen verlaten zonder ze te danken, voor hun liefde en hulp, welke ik altijd, maar vooral in deze droevige dagen, ondervond?

— Ik vertrek deze middag om drie uur, nichtje. Ge hebt dus nog de tijd hun de hand te drukken.

— En moet ik zo plotseling, zo onschikkelijk scheiden van mijn geboortehuis, waar zulke liefelijke herinneringen zoo verbonden zijn?

— Niets belet u, en later van tijd tot tijd terug te keren.

— Mag ik dikwijls naar Torhout terugkomen?

— Natuurlijk, zottinneke. Meent ge dat uw oom een duivel is? Hij is te goed om u iets te weigeren.

— Maar laat mij nog een maand hier.

— Neen, onmogelijk.

— Een week, ik smeek het u!

— Geen dag! O, u ge doet uw oom verdriet met al uw tegenstribbelen. Kom, wees nu eens verstandig en zeg aan de huishoudster, dat ze uw koffers pakt. Ga intussen uw kennissen goede dag zeggen. Ik heb nog enige zaken te doen, die ook al met u in betrekking staan

— Maar oom ik begrijp toch uw optreden niet. Ik woonde hier gerust en tevreden en ik zou er nooit aan gedacht hebben het huis te verlaten om elders te gaan wonen. Waaron wil ge mij nu, tegen mijn wil in, doen verhuizen? Waarom plotseling, zij die u nooit om mij bekommerde, mij dwingen bij u in te wonen? Dit alles schijnt mij zo zonderling toe dat ik grote lust voel u hardnekkig weerstand te bieden en beslist «neen» te zeggen.

Spille hoorde het de grootste verbazing de fiere woorder van het meisje.

Hij had wel aan tegenstand gedacht, maar was er verre af geweest tegen zulke krachtdadigheid te schoppen.

Een ogenblik gulpte het bloed van woede heviger naar zijn hart en hij werd bleek, maar de veinzaard kon zich bedwingen. Er hing te veel van de gehoorzaamheid van het meisje af en hij wilde kost wat kost beletten dat de buit hem ontglippen zou.

Hij hernam dan ook zijn zeemzoete houding en antwoordde op de fiere taal van het meisje :

— Luister, Mathilde, sedert de dood van uw vader is mijn hart van zulk groot medelijden vervuld dat ik geen enkele nacht nog een oog kon sluiten. Kleine geschillen worden door grote tragische gebeurtenissen weggevaagd en verstrooid als kaf voor de wind. Wrok en tweespalt verdwijnen in dagen van ramp en tegenspoed. Thans voel ik het maar al te goed hoe zeer ik mis was toen ik met uw vader op geen vriendschappelijke voet stond. En het is dit berouw, verwekt door de liefde en vriendschap die ik uw vader toedroeg, die mij thans zo doen handelen. Gij moogt niet alleen leven, Mathilde. Gij zijt omringd van gevaar en ik heb u gedachte dat u ongeluk moge overkomen. Alleen een vaderlijke bekommring heeft mij de bezorgdheid ingeplant en ik verzeker u dat u alle geluk en blijdschap te wachten staan in mijn huis.

— Maar oom, sprak Mathilde, zachter gestemd door de valse woorden van de veinzaard, maar oom, ik ben hier gelukkig, ik herhaal het u. En zo mij hier gevaren dreigen, zullen deze mij ook te Brugge niet gespaard blijven.

— Maar, mijn lief duifje, wat zijt ge nog naief. Ik ben uw oom en uw voogd en weet toch wel veel beter wat er gedaan moet worden om uw geluk te verzekeren, dan gij zelf het wilt weten! Kom, kom! Laat ons de zaak ineens haar beslissing geven, ik ben thans hier en neem u mede. Maak alles gereed, want de namiddag gaan we naar Brugge. De wegen zijn niet al te veilig en wij moeten voor het vallen van de avond thuis zijn.

Mathilde zuchtte en stemde toe.

Juffrouw Sophie stond als van de donder geslagen, toen ze dit wreed besluit

vernám. Ze had moeite de opwellende tranen terug te dringen. Ze moet zich immers sterk houden.

Mijnheer Spille verliet de woning.

— Ik haat hem nu al! kreet Mathilde, haar tweede moeder omhelzend. Hij is vals, ik zie het in zijn ogen, ik hoor het aan zijn woorden, ik bemerk het aan al zijn manieren!

En in zijn huis moet ik leven! Juffrouw Sophie, zeg alle kennissen goede dag en bedank hen voor hun goedheid. Ik mis de kracht hen te bezoeken.

Vergeet vooral pachter Mortelmans en zijn gezin niet, zeg dat ik gedwongen werd, merk wel, gedwongen, te vertrekken, zonder dat ik van hen mocht afscheid nemen.

Groet alle vriendinnen. Zeg dat ik mijn hart hier achterlaat, dat ik in gedachten bij hen leef.

Onderwijl was de heer Spille bij de notaris gegaan, die het kapitaal van Mathilde bewaarde.

— Mijnheer Spille! riep de notaris, die de voorname Brugse koopman kende. Wat geluk u hier te zien!

— Waarde notaris, ik kom u van een grote som beroven!

— Zo ik u dat kende, zoude ge me doen schrikken. Bakelandt durft zich op die wijze ook wel aan te bieden.

— Ja, dat moet een uitgeslagen fielt zijn, hernam de handelaar. Maar ge begrijpt misschien de reden van mijn bezoek wel.

— Dat is niet moeilijk. De arme dokter Vermeulen is op schrikkelijke wijze van de wereld geraakt. 't Was een braaf man. Maar 't is waar, ge leeft in geschil met hem.

— Och, wat al ik zeggen? Onze karakters kwamen niet overeen. Maar dat belet mij niet, de voogdijschap over zijn dochter uit te oefenen, niet waar?

— En de rente van haar kapitaal op te strijken, dacht de notaris, maar luidop sprak hij:

— Zeker niet! 't Meisje is zeer beklagenswaardig. Gelukkig is ze voor armoede bewaard.

— Willen wij dan onze zaken afhandelen?

— Zo 't u belieft. Ge begrijpt, dat met al die requisities en andere Franse schelmerijen 't kapitaal wat verminderd is. Trouwens, dokter Vermeulen heeft dit zelf bevestigd, zoals u uit de papieren blijken zal.

— Natuurlijk, ieder heeft verlies geleden.

— Maar Vermeulen is er nog al goed afgekomen. Hij voorzag 't gevaar en bracht het grootste deel van 't geld in veiligheid. Gelieve deze stukken te raadplegen.

— Natuurlijk vertrouw ik u volkomen, waarde vriend, maar zaken zijn zaken.

— Dat spreekt van zelf. Zie dat alles op uw gemak na. Ik zal intussen de andere papieren in orde brengen.

Geruime tijd keerde er stilte in het bureau.

Dan vroeg de koopman nog enige inlichtingen en sprak eindelijk:

— Alles is volkomen in orde en, uit naam der weze bedank ik u hartelijk. Ik zal de sommen medenemen naar Brugge, want ge verstaat, daar ik zelf zaken heb, kan ik ze thans voordeliger uitzetten.

- Natuurlijk, natuurlijk, beaamde de ander, terwijl hij dacht : Loze vos, ik doorgrond u wel En luid ging hij voort :
- En gaat uw nicht Torhout reeds spoedig verlaten .
- Deze middag. De tijden zijn onveilig ; ik durf daar niet langer alleen onder de bescherming van een zwakke vrouw stellen.
- Deze middag reed ! En hoe bevalt het haar ?
- Och, ze gaat gaarn genoeg nee. Maar ge verstaat, men is aan de geboorteplaats, aan eigen huis gehecht. Bovendien zijn de omstandigheden zeer droevig. Maar de tijd heelt de wonden.
- Och, ze is nog jong, hernam de notaris.
- Beide heren scheiden op de hartelijkste wijze.
- 'k Heb ze vast . juichte Spille inwendig.
- Ik beklaag Mathilde.
- Met deze opmerking keerde de notaris naar zijn werk terug.

*
* *

Roerend was het afscheid tussen het meisje en de huishoudster.

Met bezwaard gemoed nam Mathilde in het rijtuig plaats, dat de lakei van de koopman — Spille reisde deftig — met een diepe buiging sloot.

Weg, weg van alle vrienden en vriendinnen, van het geboortehuis, van de goede Sophie, van Louis, van het graf der ouders !

Het gesprek vlotte niet erg. Mathilde gaf slechts korte antwoorden en de koopman maakte bij zichzelf meermalen de opmerking : « Alles zal nog zo gemakkelijk niet gaan als ik wens, maar dan voegde hij er bij : en toch 't geld is 't mijne ».

NAAR BRUGGE

't Huis van de heer Spille in de Steenstraat zag er deftig uit. De voornaamste koopman hield er van, voor de wereld een grote pracht ten toon te spreiden. Hij had verscheidene bedienden, zowel mannelijke als vrouwelijke.

De naam Spille bezat een goede faam. Overal, zelfs in adellijke huizen, waren de dragers van die naam — vader en zoon — welkom. En menige moeder, bezorgd voor het geluk harer dochter, droomde van een schitterend huwelijk, waaraan die naam luister zou bijzetten.

Onder de bedienden bevond zich een vrouw van dertig jaar, die de zoon vereerde. « Beminnen », zou slecht uitgedrukt zijn, want haar liefde was als die van een hond, die zelfs, als zijn meester hem slaat, nog voor hem kruipt.

Jeannette, zo heette de meid, kon niet dulden, dat een andere vrouw meer de aandacht van de jongen trok, dan zij.

Niet dat de hoop zijn echtgenote te worden. Neen, die gedachte kwam zelfs niet bij haar op. Maar die liefde was als een gevoel, dat sommige moeders bezielt, welke naijverig zijn op een schoondochter, die haar de zoon ontrukkt.

Jeannette was als wees in het huis van de koopman gekomen. Mevrouw Spille had zich over het cuderloos kind ontfermd en het in dienst genomen als kamermeisje.

Jeannette telde toen tien jaar. Later moest ze met de kleine Maurice spelen. Van die tijd af dagtekende haar verering voor Spille's zoon. En hoe ouder de

THE FIRST EDITION OF THE
HABES CORPUS ACT
1769
BY
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955